

Nr 343.

Av herr **Hansson** i Stockholm, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 350, angående löneroglering för arméns och marinens personal m. m.

Till protokollet över försvarsärenden den 8 april 1921, bil. till K. Maj:ts proposition, nr 350, anför chefen för försvarsdepartementet beträffande insättning av viss del av manskapets lön i postsparbanken bl. a.: »Beträffande storleken av de belopp som bära för ifrågavarande ändamål innehållas, är i de sakkunnigas förslag till avlöningsreglemente förutsatt, att Kungl. Maj:t skall meddela bestämmelser härom. En sådan anordning finner jag vara lämplig. Jag anser mig emellertid här bära uttala, att under förutsättning att begynnelselönen för menig i enlighet med mitt ovan angivna förslag bestämmes till 90 kronor för månad, därav lämpligen synes kunna månatligen innehållas 30 kronor, vilket belopp lär bära ökas allt efter avlöningens fortgående stegring.»

I gällande avlöningsreglemente för armén § 26 mom. 3 föreskrives, »att den, som rymmer eller bliver ur rullorna utstruken, har därigenom till kronan förverkat ett belopp, motsvarande det minsta, som på grund av bestämmelserna i mom. 1 (om beloppens storlek) skolat för honom insättas, jämte å detta belopp upplupen ränta». Enligt mom. 5 samma § skola förverkade sparmedel ingå till avlöningsanslaget. Dessa bestämmelser synas mig vara likvärdiga med de bestämmelser om mistning av intjänad löneförmån, som då 1914 års senare riksdag behandlade frågan om ny strafflag för krigsmakten, ansågos icke längre bära ifrågakomma som straffformer.

Då nu nya bestämmelser rörande innehållandet av viss del av manskapets lön för insättning på postsparbanken skola utfärdas och då insätt-

ningarna skola bli så stora, som statsrådet antyder, torde det böra tagas i övervägande, om icke alla bestämmelser om förverkande av sparbanksmedel böra upphöra. Alldenstund det här rör sig om redan intjänad avlöning torde 1914 års riksdags ovan anförda beslut få anses prejudicerande. Det är också icke mer än rätt och billigt, att exempelvis den, som blir struken ur rullorna, får ut den del av sparbanksmedlen, som blir kvar, då förkomna persedlar och dylikt ersatts. Dessa utstraffade torde lika väl som de, vilka meddelas avsked i vanlig ordning, behöva en sparad slant vid övergången till civil verksamhet.

I anslutning till vad jag ovan anført får jag därför hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t angående lönerreglering för arméns och marinens personal m. m. måtte uttala som sin mening, att bestämmelserna under § 26 mom. 3 och 5 i reglementet för arméns avlöning under fred samt motsvarande bestämmelser i reglementena för marinen rörande förverkande av sparbanksmedel till kronan icke vidare synas böra tillämpas.

Stockholm den 25 april 1921.

P. Albin Hansson.